

Copacul

Alina Cristian

Copacul

Sufletul meu este asemeni unui copac roditor
Și are ramuri infinite asemeni aripilor...
Ele mă pot înalța uneori atât de sus
Sau mă pot arunca cu ușurință la pământ.

Ramurile mele sunt mereu pline,
De speranțe și vise, asemeni fructelor...
Iar căsuța ce se ascunde printre ramuri,
Este ca și inima mea.

O căsuță mereu primitoare, cu multe camere,
În fiecare cămăruță poți găsi mereu o vorbă bună...
Iar la poartă, o mână caldă prietenoasă,
Ce nu ține cont de culoarea pielii sau de prejudecăți.

Furtunile vieții au încercat să-l smulgă,
Dar copacul și-a ancorat mai adânc rădăcinile...
Din fiecare ploaie a învățat câte ceva nou,
Iar a doua zi, curcubeul a adus zâmbetul pe cer.

Copacul meu este mereu plin de sentimente frumoase,
Unde păsările cerului vin și se adăpostesc în el...
Iar cântecele lor, sunt ca un balsam,
Ce-mi tămăduiesc ramurile rănite de vicisitudinile vremii.

Vor exista mereu furtuni și ploi neiertătoare,
Ce vor vrea să-mi frângă ramurile ce ascund speranțele...
Ce vor vrea să-mi frângă ramurile cu vise
Și mai ales, ce vor vrea să-mi dărâme căsuța inimii.

Dar copacul meu se va înalța mai sus de speranțe,
Se va hrăni cu iubire, iluzii și deziluzii...
Va asculta atât tânguiri, cât și bucuriile din jur
Și va îmbrățișa strâns, iar și iar, fără nici o așteptare.

-7 Aprilie 2015-